

## POSTANOWIENIE

Dnia 24 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z wniosku A. M.  
przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego  
o prawo do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń  
Społecznych w dniu 24 marca 2021 r.,  
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 19 września 2019 r., sygn. akt III AUa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 19 września 2019 r., sygn. akt III AUa (...) oddalił apelację wnioskodawcy A. M. od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z 22 marca 2019 r., sygn. akt III U (...) oddalającego jego odwołanie od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego z dnia 12 grudnia 2018 r. odmawiającej przyznania mu prawa do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy.

Wnioskodawca zaskarżył powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 382 k.p.c. w związku z art. 217 § 1, art. 227, art. 241 oraz art. 286 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez nieprzeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii innego zespołu biegłych lekarzy sądowych i oparcie rozstrzygnięcia na opinii uzupełniającej tego samego lekarza, który sporządził opinię przed sądem pierwszej instancji, która to opinia zawierała wiele sprzeczności i nie była skorelowana z

dokumentacją medyczną zebraną w przedmiotowej sprawie, a także nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny pracy oraz opinii uzupełniającej lekarzy innych specjalności, w szczególności z zakresu ortopedii i neurologii, w sytuacji gdy istniała taka potrzeba i w sprawie występowały poważne wątpliwości co do rzeczywistego stanu zdrowotnego skarżącego. Dodatkowo zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 21 ust. 1 i 5 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 266 ze zm.) przez niewłaściwe zastosowanie i nierozpoznanie przesłanki niezdolności ubezpieczonego do pracy przez pryzmat rozmiaru, specyfiki oraz pracy koniecznych w konkretnym gospodarstwie rolnym, a także nieuwzględnienie wszystkich aspektów wpływających na uznanie danej osoby za całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność w związku z naruszeniem przez Sąd Apelacyjny w (...) przepisów postępowania oraz przepisów prawa materialnego wskazanych jako podstawa skargi kasacyjnej, które to naruszenia doprowadziłyby do błędnego rozstrzygnięcia, o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi drugiej instancji oraz o zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania kasacyjnego, pozostawiając Sądowi Apelacyjnemu w (...) rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn

kwalifikowanych, wymienionych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą juretrycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W razie powołania przesłanki przedsądu jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet

oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Tymczasem w sprawie niniejszej zarówno zarzuty, jak i uzasadnienie skargi, w istocie sprowadzają się do polemiki z poczynionymi na podstawie opinii biegłych ustaleniami faktycznymi. Z opinii biegłych sądowych z zakresu kardiologii, ortopedii i neurologii, które zostały wydane w sprawie na podstawie przeprowadzonego badania skarżącego oraz analizy dokumentów medycznych znajdujących się w aktach sprawy, jednoznacznie wynika, że na dzień wydania kontestowanego orzeczenia brak było podstaw do orzeczenia u skarżącego całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym. Dodatkowo ustalono, że skarżący od czasu przebytego zawału nie wykonuje żadnych większych prac fizycznych, a gospodarstwa rolnego już nie posiada, gdyż cały areał 6,67 ha został zalesiony i z tego tytułu otrzymuje on stosowna dotację. Sąd orzekający w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie ma obowiązku dopuszczania dowodów, zwłaszcza z opinii biegłych lekarzy tak długo, aż strona uzyska opinię odpowiadającą jej oczekiwaniom (por. wyroki Sądu Najwyższego z 19 marca 1997 r., II UKN 45/97, OSNAPIUS 1998 nr 1, poz. 2, oraz z 10 grudnia 1997 r., II UKN 391/97, OSNAPIUS 1998 nr 20, poz. 612). Tym samym ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie były wystarczające do prawidłowego jej rozstrzygnięcia.

Powyższe oznaczało, że skarga kasacyjna nie spełniła przesłanek wymaganych do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania, ponieważ powołane w niej twierdzenia i wątpliwości w istocie rzeczy ograniczały się do polemiki z ustalonym przez Sąd drugiej instancji stanem faktycznym oraz jego oceną prawną.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.